

UCHWAŁA Nr 302 RADY MINISTRÓW

z dnia 29 lipca 1957 r.

w sprawie cen na przedmioty niepełnowartościowe nabywane lub zbywane przez jednostki państwowe.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Ilekroć w uchwale mowa jest o przedmiotach niepełnowartościowych, rozumie się przez to przedmioty posiadające mniejszą wartość użytkową od normalnie przyjętej w obrocie wskutek:

- 1) wad, w szczególności nieodpowiadania obowiązującym warunkom technicznym,
- 2) zużycia.

2. Przepisy uchwały stosuje się również do ustalania cen przedmiotów, których użycie zgodnie z przeznaczeniem możliwe jest dopiero po przeprowadzeniu naprawy.

§ 2. Cenę przedmiotów niepełnowartościowych ustala się przez obniżenie ceny odpowiedniego przedmiotu pełnowartościowego o kwotę odpowiadającą stopniowi utraty wartości.

§ 3. W stosunkach pomiędzy jednostkami państwowymi a innymi jednostkami uspołecznionymi obowiązują następujące zasady:

- 1) organy właściwe do ustalania cen mogą ustalić dla niektórych grup artykułów procentowe stawki potrąceń w zależności od rodzaju wad;
- 2) jeżeli nie zostały ustalone procentowe stawki potrąceń (pkt 1), sprzedaż następuje po cenie uzgodnionej z nabywcą; ministrowie mogą dla określonych grup wyprodukowanych w podległych przedsiębiorstwach wyrobów zakwalifikowanych jako niepełnowartościowe wprowadzić obowiązek sprzedaży po cenach nie niższych niż ustalone przez powołaną przez dyrektora przedsiębiorstwa komisję, w której skład powinien wchodzić także przedstawiciel właściwego biura zbytu lub jednostki handlu hurtowego, jeżeli wyroby te są rozprowadzane przez te jednostki;
- 3) ceny towarów niepełnowartościowych zbywanych przez producentów jednostkom handlu detalicznego lub hurtowniom w celu dalszej odsprzedaży ludności ustala się w trybie określonym przez Państwową Komisję Cen;
- 4) przepisy pkt 1—3 nie mają zastosowania do artykułów zbywanych przez producentów w ramach produkcji ubocznej.

§ 4. 1. Przy sprzedaży przedmiotów niepełnowartościowych spółdzielniom pomocniczym, rzemieślnikom, c. s. l. p. n. i.

kom, drobnym wytwórcom lub innym osobom prywatnym za podstawę ustalenia ceny za takie przedmioty przyjmuje się cenę detaliczną takiego samego lub najbardziej zbliżonego przedmiotu. W razie gdy nie została ustalona cena detaliczna odpowiednich artykułów pełnowartościowych, sprzedaż przedmiotów niepełnowartościowych powinna nastąpić po cenie nie niższej niż ustalona przez komisję powołaną przez dyrektora przedsiębiorstwa (§ 3 pkt 2). Cena ta powinna odpowiadać cenom możliwym do uzyskania na rynku. Sprzedaż maszyn i urządzeń oraz sprzedaż innych przedmiotów większej wartości powinna być dokonywana w drodze przetargu, przy którym ceną wyjściową powinna być cena ustalona przez komisję (§ 3 pkt 2).

2. W razie gdy nabywcom wymienionym w ust. 1 przysługuje prawo zakupu przedmiotów pełnowartościowych po cenie innej niż detaliczna, za podstawę obliczenia ceny przedmiotów niepełnowartościowych tego samego rodzaju przyjmuje się cenę, po jakiej nabywca może nabyć przedmiot pełnowartościowy.

§ 5. 1. Przy zakupie przez państwowe jednostki organizacyjne od osób nie będących jednostkami państwowymi przedmiotów niepełnowartościowych wyprodukowanych przez te jednostki dla ich zbycia, za podstawę ustalenia ceny zakupu przyjmuje się obowiązującą danego producenta cenę zbytu artykułu. Jeżeli na artykuły własnej produkcji wytwórca uprawniony jest do ustalenia ceny we własnym zakresie, to zakup przedmiotów niepełnowartościowych tego samego rodzaju następuje po cenie uzgodnionej z wytwórcą.

2. Zakup przedmiotów niepełnowartościowych od osób nie będących jednostkami państwowymi i nie trudniących się zawodowo produkcją oraz zakup w państwowych sklepach komisowych może nastąpić po cenie nie wyższej niż cena detaliczna, zmniejszona o kwotę odpowiadającą stopniowi utraty wartości. W razie braku takiej ceny zakup może nastąpić według rzeczywistej wartości ustalonej komisyjnie w oparciu o ceny najbardziej zbliżonych artykułów.

3. Przy zakupie maszyn i urządzeń od osób nie będących jednostkami państwowymi, z wyjątkiem przypadku określonego w ust. 1, za podstawę do ustalenia ceny zakupu przedmiotu niepełnowartościowego przyjmuje się cenę zbytu takiego samego lub najbardziej zbliżonego artykułu produkcji

państwowej, a jeżeli zakup dotyczy artykułu nie produkowanego w kraju — cenę zbytu artykułu pochodzącego z importu.

§ 6. W fakturach wystawianych na przedmioty niepełnowartościowe należy zamieszczać wzmiankę, że sprzedaż dotyczy przedmiotów niepełnowartościowych.

§ 7. Przepisy uchwały nie dotyczą:

- 1) niepełnowartościowych artykułów obrotu towarowego znajdujących się w posiadaniu przedsiębiorstw handlowych;
- 2) przedmiotów posiadających wartość artystyczną lub muzealną;
- 3) przedmiotów nie nadających się do zużycia zgodnie z ich przeznaczeniem (np. odpadów produkcyjnych przeznaczonych do dalszego zużycia jako materiały, złomu, braków ostatecznych) oraz opakowań.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc przepisy uchwał i zarządzeń dotyczące przedmiotów niepełnowartościowych, a w szczególności:

- 1) instrukcja Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 marca 1950 r. w sprawie upłynnienia przez przedsiębiorstwa państwowe rezerwów niepełnowartościowych wyrobów gotowych własnej produkcji (Biuletyn PKPG Nr 5, poz. 82);
- 2) uchwała nr 424 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie zasad ustalania cen na niektóre przedmioty używane, zakupywane przez jednostki państwowe oraz wyznaczenia organów właściwych do ustalania cen;
- 3) § 7 uchwały Prezydium Rządu z dnia 24 czerwca 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednostkami spółdzielczymi (Monitor Polski Nr A-78, poz. 911) w zakresie ustalania cen na przedmioty niepełnowartościowe.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz